

195

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 4 maja 1959 r.

W sprawie trybu dokonywania sprzedaży przez Państwo spółdzielniom mieszkaniowym domów mieszkalnych z budownictwa realizowanego przez rady narodowe i inne jednostki państwowe.

Na podstawie art. 11 ust. 5 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych i działek budowlanych (Dz. U. Nr 31, poz. 132) zarządza się, co następuje:

§ 1. Sprzedaż spółdzielniom mieszkaniowym domów mieszkalnych z budownictwa realizowanego przez rady narodowe następuje w trybie określonym w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Wykazy podlegających sprzedaży domów mieszkalnych wymienionych w § 1 sporządzają właściwe do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej organy prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu ze Związkiem Spółdzielni Mieszkaniowych (właściwymi oddziałami).

2. Wykazy powinny określać:

- 1) położenie budynku,
- 2) ilość izb mieszkalnych i innych lokali,
- 3) wielkość powierzchni użytkowej w metrach kwadratowych,
- 4) przewidywany termin sprzedaży,
- 5) cenę ryczałtową za 1 m² powierzchni użytkowej,
- 6) warunki sprzedaży z wymienieniem kwoty podlegającej wpłacie przy sporządzaniu umowy oraz spłaty reszty należności.

3. Wykazy, o których mowa w ust. 1, powinny być sporządzone w terminie do dnia 31 marca każdego roku dla domów podlegających sprzedaży w danym roku. Właściwe do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej organy prezydów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) mogą w porozumieniu ze Związ-

kiem Spółdzielni Mieszkaniowych (właściwymi oddziałami) ustalić, że wykazy będą sporządzone w danym roku w dwóch terminach: do dnia 31 marca dla domów podlegających sprzedaży w pierwszym półroczu i do dnia 31 sierpnia dla domów podlegających sprzedaży w drugim półroczu.

4. W odniesieniu do wykazów domów podlegających sprzedaży w 1959 r. terminy przewidziane w ust. 3 ustala się odpowiednio na dzień 15 czerwca i na dzień 31 sierpnia 1959 r.

§ 3. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają odpowiednie zastosowanie do sprzedaży spółdzielniom mieszkaniowym domów mieszkalnych z budownictwa realizowanego przez inne jednostki państwowe niż rady narodowe. W tym przypadku wykazy, o których mowa w § 2, sporządzają te jednostki i przekazują z wnioskiem o dokonanie sprzedaży domów właściwym do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej organom prezydów powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty i w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych.

§ 4. W zakresie nie unormowanym w niniejszym rozporządzeniu mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 sierpnia 1957 r. w sprawie trybu dokonywania sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych i innych nieruchomości (Dz. U. Nr 44, poz. 206).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: S. Sroka

196

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 9 maja 1959 r.

W sprawie warunków oddawania w podnajem lub bezpłatne używanie lokalu mieszkalnego objętego publiczną gospodarką lokalami.

Na podstawie art. 39 ust. 5 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. Nr 10, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. Właściwy do spraw lokalowych organ prezydium rady narodowej uprawniony jest w warunkach określonych w niniejszym rozporządzeniu do udzielania zezwoleń osobom zajmującym mieszkanie na podstawie przydziału na oddanie całego zajmowanego mieszkania w podnajem lub w bezpłatne używanie na czas określony.

§ 2. W budynkach spółdzielni mieszkaniowych zarządy tych spółdzielni uprawnione są do udzielania swoim członkom, zajmującym mieszkanie na podstawie przydziału, zezwolenia na oddanie w podnajem lub w bezpłatne używanie lokali mieszkalnych nie wyłączonych spod publicznej gospodarki lokalami.

§ 3. 1. Zezwolenia, o których mowa w §§ 1 i 2, powinny być udzielone w przypadkach:

- 1) wyjazdu za granicę na placówkę dyplomatyczną lub konsularną lub w innych sprawach służbowych albo w celach naukowych lub kulturalnych,

- 2) delegacji służbowej do innej miejscowości,
- 3) odbywania służby wojskowej.

2. Poza tym zezwolenia, o których mowa w §§ 1 i 2, mogą być udzielane w przypadkach, gdy zachodzą inne ważne okoliczności uzasadniające udzielenie zezwolenia; okolicznościami takimi są w szczególności:

- 1) odbywanie kuracji połączonej z przebywaniem poza lokalem, w którym odbywający kurację zamieszkuje,
- 2) wyjazd na studia do innej miejscowości.

3. W przypadkach określonych w ust. 2 pkt 1 udzielenie zezwolenia następuje na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej.

4. Udzielenie zezwolenia następuje na okres wymagający przebywania poza lokalem oddanym w podnajem lub bezpłatne używanie. W miarę potrzeby zezwolenie może być przedłużone.

§ 4. W miastach, w których na podstawie przepisów szczególnych obowiązują ograniczenia w meldowaniu nowych mieszkańców, umowy o podnajem lub oddanie w bezpłatne używanie lokalu mieszkalnego mogą być zawierane tylko

z osobami uprawnionymi do zameldowania się w danym mieście na pobyt stały lub okresowy.

§ 5. 1. Umowa o podnajem lub oddanie w bezpłatne używanie powinna być zawarta na piśmie na okres nie dłuższy od tego, na który udzielone zostało zezwolenie (§§ 1 i 2).

2. Osoba, która otrzymała zezwolenie, obowiązana jest przedłożyć odpis umowy organowi, który zezwolenia udzielił.

§ 6. W razie gdy osoba, która otrzymała zezwolenie na oddanie mieszkania w podnajem (w bezpłatne używanie), nie powróci do niego na skutek zamieszkania w innej miejscowości, po upływie okresu, na który zezwolenie zostało udzielone — organ, który przydzielił tej osobie lokal mieszkalny, może cofnąć przydział na podstawie art. 36 prawa lokalowego.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: S. Sroka

197

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 16 maja 1959 r.

w sprawie trybu postępowania przy usuwaniu osób z budynków zagrożonych bezpośrednio zawaleniem lub ulegających rozbiórce.

Na podstawie art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. Nr 10, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stwierdzenie potrzeby opróżnienia budynku lub lokalu z powodu zagrożenia bezpośrednio zawaleniem należy do właściwego do spraw administracji budowlanej organu prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, zwanego w dalszym ciągu „organem do spraw administracji budowlanej”.

§ 2. 1. W razie stwierdzenia przez organ do spraw administracji budowlanej potrzeby usunięcia najemców i innych osób z lokali mieszkalnych i użytkowych z budynku zagrożonego bezpośrednio zawaleniem lub z jego części — organ ten dokonuje następujących czynności:

- 1) wydaje na podstawie przepisów prawa budowlanego decyzję w sprawie obowiązku opróżnienia w oznaczonym terminie budynku lub lokalu i doręcza tę decyzję najemcom budynku lub lokalu,
- 2) zarządza umieszczenie na budynku (lokalu) zagrożonym bezpośrednio zawaleniem zawiadomienia, zawierającego stwierdzenie stanu zagrożenia oraz zakaz wprowadzania się do budynku lub lokalu,
- 3) przesyła właściwemu do spraw lokalowych organowi prezydium rady narodowej miasta, osiedla lub gromady, zwanemu w dalszym ciągu „organem do spraw lokalowych”, prawomocną lub zaopatrzoną w klauzulę natychmiastowej wykonalności decyzję z wnioskiem o dokonanie przekwaterowania, podając kolejność przekwaterowania przy uwzględnieniu stopnia zagrożenia.

2. Organ do spraw lokalowych powołując się na wymienioną w ust. 1 pkt 1 decyzję, która stanowi podstawę do dokonania przekwaterowania, wzywa najemców lokali mieszkalnych i użytkowych do opróżnienia zajmowanych lokali w terminie określonym w decyzji organu do spraw administracji budowlanej ze wskazaniem dnia i godziny przymusowego przekwaterowania oraz lokalu zastępczego, do którego nastąpi przymusowe przekwaterowanie; w razie niemożności przydzielenia lokalu zastępczego wyznacza pomieszczenie zastępcze, do którego nastąpi przymusowe przekwaterowanie; równocześnie z przekwaterowaniem organ do spraw lokalowych doręcza przekwaterowanemu decyzję o przydziale tego lokalu zastępczego lub zaświadczenie o wyznaczeniu pomieszczenia zastępczego.

§ 3. 1. Przy przydziale zastępczego lokalu mieszkalnego bierze się pod uwagę ilość osób uprawnionych do zamieszkania z najemcą bez uwzględnienia podnajemców, którzy podlegają przekwaterowaniu wraz z najemcą do lokalu zastępczego.

2. Zastępczy lokal użytkowy powinien nadawać się do wykonywania w nim przez najemcę zawodu.

§ 4. 1. Jeżeli budynek zagrożony bezpośrednio zawaleniem jest przeznaczony po opróżnieniu go do naprawy, najemcom przekwaterowanym do pomieszczeń zastępczych przysługuje prawo do powrotnego przekwaterowania do poprzednio zajmowanych lokali (mieszkalnych lub użytkowych) po dokonaniu naprawy budynku.

2. Osobom przekwaterowanym do lokali zastępczych organ do spraw lokalowych może na ich wniosek przydzielić w naprawionym budynku poprzednio zajmowane lokale pod warunkiem poniesienia przez te osoby kosztów przeprowadzki.

§ 5. Wstrzymanie wykonania decyzji o obowiązku opróżnienia budynku lub lokalu albo uchylene tej decyzji w drodze nadzoru przez organ nadrzędny nad organem do spraw administracji budowlanej — powoduje wstrzymanie przekwaterowania.

§ 6. 1. Organ do spraw administracji budowlanej, stwierdzając uzasadnioną potrzebę rozbiórki budynku lub jego części, wydaje pozwolenie zainteresowanej jednostce (osobie) na dokonanie rozbiórki, przesyłając równocześnie odpis tego pozwolenia organowi do spraw lokalowych.

2. Organ do spraw lokalowych na podstawie wymienionego w ust. 1 pozwolenia na rozbiórkę dokonuje następujących czynności:

- 1) zarządza umieszczenie na budynku zawiadomienia o przeznaczeniu budynku lub jego części do rozbiórki oraz o zakazie wprowadzania się do tego budynku,
- 2) wydaje po uprawomocnieniu się pozwolenia na rozbiórkę decyzję o przekwaterowaniu z lokali w budynku ulegającym rozbiórce lub w jego części i doręcza tę decyzję najemcom lokali mieszkalnych i użytkowych z równoczesnym określeniem terminu przekwaterowania oraz wskazaniem lokali zastępczych i zagrożeniem przymusowego przekwaterowania po uprawomocnieniu się decyzji.

3. W przypadku określonym w ust. 2 pkt 2 stosuje się przepis § 3.

§ 7. Organ do spraw lokalowych nie ma obowiązku przydziału lokalu zastępczego ani wyznaczenia pomieszczenia zastępczego, gdy najemca zajmował lokal użytkowy na podstawie decyzji o przydziale lokalu na czas określony lub gdy zajmowanie lokalu użytkowego odbudowanego lub nowo wzniesionego opierało się na pozwoleniu używania lub użytkowania przez czas oznaczony w decyzji na budowę, odbudowę, użytkowanie lub używanie lokalu — a czas ten upłynął.